

Маргйолица била дъщеря на единъ българинъ брашнаринъ, който умрѣлъ твърде рано и оставилъ на жената си една къщица въ Табаците и една дъщеря, която трѣбало да са отгледа и да ѝ са наиде мъжъ. Зиме и вдовицата, и малката дъщеря на брашнаринътъ работиле и прехраняле са; но Маргйолица расла сама и нѣмала другарки, съ които да дѣли своите радости и печали, и за това характерътъ ѝ при- нялъ меланхолически и печални видъ. Майка ѝ, на която било криво сѣко едно нѣщо, твърде чѣсто бѣбрала, карала са, сѣрдила са, плакала и проклинала свѣтътъ, дорде най-послѣ са разболѣла и ослѣпѣла. То- гава маничка Маргйолица останала сама на свѣтътъ и обязанна била да храни и себѣ си, и слѣпата си майка. Тѣшки биле на Маргйолица зимните вечери и безлюд- ната тишина; а особено била тѣшка ней- ната работа. Лѣте ѝ било малко по-